

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 46 2020, nummers 947 – 973 vrijdag 11 december 2020

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2020

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Schadevergoedingsrecht.....	3
Omgevingsrecht	5
Wabo	5
Natuurbescherming.....	9
Waterwet.....	11
Bijstand	14

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Sociale zekerheid overig	17
Bestuursrecht overig	18
Arbeidsomstandighedenwet.....	18
Algemene Verordening Gegevensbescherming	20
BOA	21
Gemeentewet.....	22
Wet bescherming persoonsgegevens	27
Wet experiment gesloten coffeeshopketen	28
Vreemdelingenrecht.....	29
Asiel.....	29
Richtlijnen en verordeningen	30
Procesrecht.....	34

Algemeen bestuursrecht

JnB2020, 947

ABRS, 09-12-2020, 202000717/1/A3

burgemeester van Rotterdam.

Awb 2:15 lid 1

ELEKTRONISCHE VERZENDING. Artikel 2:15, eerste lid, van de Awb bepaalt dat een bericht elektronisch naar een bestuursorgaan kan worden verzonden voor zover het bestuursorgaan kenbaar heeft gemaakt dat deze weg is geopend. I.c. heeft de burgemeester de weg van bezwaar per e-mail niet opengesteld. In de brief van de burgemeester stond - naast het verzoek tot ondertekening - uitdrukkelijk en duidelijk vermeld dat het indienen per e-mail niet was opengesteld met het verzoek het bezwaarschrift via de juiste weg in te dienen. Daarna wordt in die brief vermeld op welke drie manieren dit mogelijk is met de bijbehorende adressen of nummers. Van verwarring kon na deze brief geen sprake meer zijn. Dat [appellante] deze brief niet goed heeft gelezen komt voor haar rekening en risico.

[ECLI:NL:RVS:2020:2916](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB2020, 948

MK ABRs, 09-12-2020, 202000225/1/A2

minister van Infrastructuur en Waterstaat.

Awb 8:73 (oud), 8:88

Burgerlijk Wetboek 6:162

SCHADEVERGOEDING BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN. De ABRs volgt voor de toepassing van artikel 8:88 van de Awb de rechtspraak van de HR over de aansprakelijkheid op grond van artikel 6:162 BW bij overschrijding van een wettelijke beslistermijn door een bestuursorgaan. De wettelijke beslistermijn beoogt niet zonder meer om ook te beschermen tegen mogelijke schade die voor een belanghebbende kan ontstaan bij uitblijven van de beslissing binnen die termijn. Het gaat er om of de overschrijding van de beslistermijn in het licht van de omstandigheden van het geval in redelijkheid aanvaardbaar was (dat wil zeggen: niet onzorgvuldig was jegens de betrokkenen).

Bij uitspraak van 28 november 2019 heeft de rechtbank het verzoek van Le Quai om de minister van Infrastructuur en Waterstaat (hierna: de minister) tot schadevergoeding te veroordelen afgewezen. [...]

9. Le Quai betoogt in hoger beroep dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat zij geen aanspraak kan maken op vergoeding van de schade die zij stelt te hebben geleden als gevolg van het niet tijdig beslissen op haar aanvraag van 19 april 2015 om een CBB-certificaat. [...]

12. Vast staat dat Register Holland niet op de aanvraag van Le Quai van 19 april 2015 om een CBB-certificaat heeft beslist voor het einde van de beslistermijn van acht weken op 15 juni 2015. De rechtbank heeft echter terecht overwogen dat dit niet leidt tot veroordeling van de minister om de gestelde schade te vergoeden. Hierover overweegt de Afdeling het volgende.

13. De Afdeling heeft eerder, in de uitspraak van 24 februari 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:476](#)) als volgt overwogen over de maatstaf die, bij de toepassing van artikel 8:73 (oud) van de Awb, dient te worden aangelegd voor de beoordeling van de aansprakelijkheid van een bestuursorgaan wegens de overschrijding van een wettelijke beslistermijn. In zijn arresten van 22 oktober 2010 ([ECLI:NL:HR:2010:BM7040](#)) en 16 september 2011 ([ECLI:NL:HR:2011:BQ5980](#)) heeft de Hoge Raad de maatstaf geformuleerd die inhoudt dat de enkele omstandigheid dat een bestuursorgaan een besluit neemt met overschrijding van de wettelijke beslistermijn, onvoldoende is voor het oordeel dat op grond van artikel 6:162 BW aansprakelijkheid bestaat voor schade die eventueel voortvloeit uit die termijnoverschrijding en dat voor die aansprakelijkheid bijkomende omstandigheden nodig zijn die meebrengen dat het bestuursorgaan, door pas na het verstrijken van de wettelijke beslistermijn een besluit te nemen, in strijd handelt met de in het maatschappelijk verkeer jegens een belanghebbende in acht te nemen zorgvuldigheid. In zijn arrest van 11 januari 2013 ([ECLI:NL:HR:2013:BX7579](#)) heeft de Hoge Raad overwogen dat de in genoemd arrest van 22 oktober 2010 aanvaarde regel dat de enkele overschrijding van de wettelijke beslistermijn onvoldoende is voor aansprakelijkheid op grond van artikel 6:162 BW, daarop berust dat die termijn in de eerste plaats ertoe strekt het bestuursorgaan met voortvarendheid te laten beslissen, en voor betrokkenen duidelijkheid te scheppen op welke termijn de beslissing is te verwachten. De wettelijke beslistermijn beoogt niet zonder meer om ook te beschermen tegen mogelijke schade die voor een belanghebbende kan ontstaan bij uitblijven van de beslissing binnen die termijn. Het gaat er blijkens dit arrest om of de overschrijding van de beslistermijn in het licht van de omstandigheden van het geval in redelijkheid aanvaardbaar was (dat wil zeggen: niet onzorgvuldig was jegens de betrokkenen).

De Afdeling volgt, ook voor de toepassing van artikel 8:88 van de Awb deze rechtspraak, die in latere arresten van de Hoge Raad is bevestigd (vergelijk de arresten van 8 juli 2016, [ECLI:NL:HR:2016:1454](#) en van 15 maart 2019, [ECLI:NL:HR:2019:353](#)).

14. De Afdeling is van oordeel dat in het licht van de omstandigheden van het geval de overschrijding van de beslistermijn in redelijkheid aanvaardbaar was. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2914](#)

JnB2020, 949

CRvB, 28-09-2020 (publ. 07-12-2020), 194769 PW-PV

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Awb 4:102 lid 3 en 4

SCHADEVERGOEDING. WETTELIJKE RENTE. Uit de tekst van en toelichting bij artikel 4:102, vierde lid, van de Awb vloeit voort dat op grond van dit artikellid een verplichting bestaat tot het vergoeden van wettelijke rente indien besloten

wordt tot wijziging of intrekking van een beschikking tot betaling met terugwerkende kracht. De verplichting tot het vergoeden van wettelijke rente heeft betrekking op het gehele tijdvak tussen het moment waarop het bestuursorgaan achteraf bezien in verzuim was tot het moment van nabetaling.

Besluit waarbij het college de bijstand van appellant over de maand december 2012 met 100% heeft verlaagd. Het college heeft bij besluit van 2 augustus 2018 echter aanleiding gezien de bijstand over de maand december 2012, een bedrag van € 935,81, alsnog uit te keren en is in zoverre teruggekomen van het besluit van 20 november 2012. Appellant wil schadevergoeding in verband met het terugkomen door het college van het besluit van 20 november 2012.

De rechtbank heeft bij de aangevallen uitspraak het verzoek om schadevergoeding afgewezen omdat het besluit van 20 november 2012 niet onrechtmatig is. Eiser had daar geen rechtsmiddel tegen aangewend, zodat dit besluit in rechte is komen vast te staan. Het college heeft weliswaar alsnog de bijstand over die maand uitbetaald, maar heeft dat uit coulance gedaan, zodat geen aanleiding bestaat een uitzondering te maken op het beginsel van de formele rechtskracht, aldus de rechtbank.

Uit de tekst van en toelichting bij artikel 4:102, vierde lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) vloeit echter voort dat op grond van dit artikellid een verplichting bestaat tot het vergoeden van wettelijke rente indien besloten wordt tot wijziging of intrekking van een beschikking tot betaling met terugwerkende kracht. De verplichting tot het vergoeden van wettelijke rente heeft betrekking op het gehele tijdvak tussen het moment waarop het college achteraf bezien in verzuim was de bijstand uit te betalen tot het moment van nabetaling.

Een verplichting tot betaling van wettelijke rente bestaat op grond van het derde lid van artikel 4:102 van de Awb alleen niet in gevallen waarin een betrokkene onjuiste en/of onvolledige gegevens heeft verstrekt en als gevolg daarvan een bestuursorgaan een besluit heeft genomen dat later gewijzigd of ingetrokken moet worden als de juiste gegevens bekend zijn geworden. Een zodanige situatie is in dit geval gesteld noch gebleken. Dit betekent dat het hoger beroep slaagt. [...]

[ECLI:NL:CRVB:2020:3022](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2020, 950

MK ABRS, 09-12-2020, 201906040/1/R4.

college van burgemeester en wethouders van Aalten, appellanten.

Wet algemene bepalingen omgevingswet (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder i
Natuurbeschermingswet (Nbw)

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7

Besluit omgevingsrecht (Bor) 2.2aa, 6.10

WABO. NATUURBESCHERMING. Omgevingsvergunning bouwen en milieu uitbreiden varkenshouderij. In dit geval kon de omgevingsvergunning niet worden verleend onder verwijzing naar de passende beoordeling die voor het PAS is gemaakt. Verwijzing naar ABRS 29 mei 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1603](#). Nu de aanvraag om Wnb-vergunning ten tijde van de rechtbankuitspraak van 23 juli 2019 was ingediend bij gedeputeerde staten, is geen sprake van een activiteit als bedoeld in artikel 2.2aa van het Bor en was het college niet gehouden om een verklaring van geen bedenkingen te vragen aan gedeputeerde staten. Geen aanknopingspunten voor het oordeel dat de Wnb op voorhand aan de uitvoerbaarheid van het project in de weg staat.

[...] 1. De maatschap exploiteert op het perceel een varkenshouderij. Het college heeft een omgevingsvergunning voor de activiteiten bouwen en milieu verleend ten behoeve van een uitbreiding en wijziging van de varkenshouderij. De rechtbank heeft het daartegen door [partij] en anderen ingestelde beroep gegrond verklaard. Daartoe heeft de rechtbank overwogen dat de omgevingsvergunning in dit geval niet had mogen worden verleend zonder dat het college van gedeputeerde staten van Gelderland (hierna: gedeputeerde staten) hebben verklaard dat zij daartegen geen bedenkingen hebben in verband met de instandhoudingsdoelstellingen van Natura 2000-gebieden. [...]

[...] 2.2. Bij uitspraak van 29 mei 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1603](#), heeft de Afdeling, [...], een oordeel gegeven over het Programma Aanpak Stikstof 2015-2021 en de daarop gebaseerde regelgeving. In die uitspraak wordt onder 33 tot en met 33.3 aandacht geschonken aan de aanvaardbaarheid van de uitzondering op de vergunningplicht voor activiteiten die stikstofdepositie veroorzaken die een bepaalde grenswaarde niet overschrijden. Overwogen is dat de vastgestelde grenswaarde onverbindend is en dat dit betekent dat activiteiten die met toepassing van de uitzondering op de vergunningplicht zonder vergunning zijn gerealiseerd of verricht, alsnog vergunningplichtig zijn en dat dit ook geldt voor activiteiten waarvoor de meldingsplicht gold.

Het voorgaande betekent dat het college de omgevingsvergunning niet kon verlenen onder verwijzing naar de passende beoordeling die voor het PAS is gemaakt. Het bestreden besluit is genomen in strijd met artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder i, van de Wabo, gelezen in verbinding met artikel 2.2aa, eerste lid, van het Bor. De rechtbank heeft dit terecht overwogen. Dat de uitspraak van 29 mei 2019 dateert van na het besluit van 21 december 2017 betekent niet dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het besluit voor vernietiging in aanmerking komt. [...]

2.3. Bij besluit van 6 augustus 2020 hebben gedeputeerde staten een Wnb-vergunning verleend aan de maatschap naar aanleiding van de aanvraag daartoe van de maatschap op 6 juni 2019. [partij] en anderen hebben niet betwist dat deze aan de maatschap verleende Wnb-vergunning ziet op het in deze procedure van de verleende omgevingsvergunning aangevraagde gebruik. Deze aanvraag was ingediend voorafgaand aan de behandeling van de zaak ter zitting van de rechtbank. De rechtbank had daarom de aanvraag bij de beantwoording van de vraag of de rechtsgevolgen van het te vernietigen besluit in stand kunnen blijven moeten betrekken. Nu de aanvraag om Wnb-vergunning ten tijde van de rechtbankuitspraak van 23 juli 2019 was ingediend bij gedeputeerde staten, is geen sprake van een activiteit als bedoeld in artikel 2.2aa van

het Bor en was het college niet gehouden om een verklaring van geen bedenkingen te vragen aan gedeputeerde staten. De rechtbank heeft dit niet onderkend. Nu dit gebrek geen herstel meer behoeft zal de Afdeling doende wat de rechtbank had behoren te doen de overige beroepsgronden behandelen om te kunnen beoordelen of aanleiding bestaat de rechtsgevolgen van het besluit in stand te laten.

[...] 6. De Afdeling merkt op dat de vraag of de inmiddels verleende vergunning op grond van de Wnb in stand kan blijven, niet in deze procedure, maar in een procedure op grond van de Wet natuurbescherming zal moeten worden beoordeeld. Dit doet er niet aan af dat het college geen omgevingsvergunning voor het afwijken van het bestemmingsplan had mogen verlenen indien en voor zover het op voorhand in redelijkheid had moeten onderkennen dat de Wnb aan de uitvoerbaarheid van het project in de weg stond. In hetgeen door [partij] en anderen is aangevoerd over de bij besluit van 6 augustus 2020 verleende Wnb-vergunning ziet de Afdeling geen aanknopingspunten voor het oordeel dat de Wnb op voorhand aan de uitvoerbaarheid van het project in de weg staat. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2935](https://ecli.nl/rvs/2020:2935)

JnB2020, 951

MK ABRS, 09-12-2020, 201908140/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Duiven, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a, onder 3°

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 3.30

WABO. AANVRAAG. GEZONDHEIDSEFFECTEN. De enkele omstandigheid dat niet aan de indieningsvereisten in het Besluit omgevingsrecht en de Regeling omgevingsrecht wordt voldaan betekent niet dat de omgevingsvergunning om die reden niet in stand kan blijven. Het is aan het bestuursorgaan om te beoordelen of bij een aanvraag voldoende gegevens en bescheiden zijn ingediend om een besluit op de aanvraag te kunnen nemen.

In het betoog over de gestelde gezondheidseffecten in relatie tot de aanwezigheid van de afvalverbrandingsinstallatie vindt de Afdeling geen grond voor het oordeel dat het college niet in redelijkheid een omgevingsvergunning voor het project kon verlenen.

[...] omgevingsvergunning [...] voor het plaatsen van twee windturbines met een inkoopstation en toebehoren [...].

[...] 6.1. De aanbesteding en keuze voor de twee identieke windturbines vindt op een later moment plaats. In de aanvragen is daarom een bandbreedte opgenomen ten aanzien van de afmetingen. Zoals de Afdeling heeft overwogen onder 257.1 van haar uitspraak van 21 februari 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:616](https://ecli.nl/rvs/2018:616), over het windpark De Drentse Monden en Oostermoer, betekent de enkele omstandigheid dat niet aan de indieningsvereisten in het Besluit omgevingsrecht en de Regeling omgevingsrecht wordt voldaan, daargelaten of dat hier het geval is, niet dat de omgevingsvergunning om die reden niet in stand kan blijven. Het is aan het bestuursorgaan om te beoordelen of bij een aanvraag voldoende gegevens en bescheiden zijn ingediend om een besluit op de aanvraag te kunnen nemen.

[...] 9. [appellant] en anderen betogen dat het college onvoldoende rekening heeft gehouden met de aanwezigheid van de afvalverbrandingsinstallatie van AVR Afvalverwerking B.V. De afvalverbrandingsinstallatie verbrandt huishoudelijk afval en bedrijfsafval in drie verbrandingsovens en daarnaast wordt papierslib thermisch verwerkt. [appellant] en anderen vrezen voor gezondheidseffecten als gevolg van de combinatie van windturbines met de emissie van de afvalverbrandingsinstallatie. [...]

[...] 9.5. [...] In dit geval zijn door het college en het waterschap meerdere onderzoeken gedaan. De Afdeling ziet zich gesteld voor de vraag of het betoog van [appellant] en anderen, onder verwijzing naar het onderzoek van Whiffle, de uitkomsten van de rapporten van het college en het waterschap ondergraaft en wel in die mate dat dit leidt tot de conclusie dat het college vanwege de gezondheidseffecten niet in redelijkheid medewerking aan het project kon verlenen. De Afdeling beantwoordt die vraag ontkennend. De Afdeling betreft daarbij het deskundigenbericht dat door de STAB is uitgebracht. In het bijzonder betreft de Afdeling daarbij de opmerkingen van de STAB dat het door Whiffle gebruikte model in eerste instantie bedoeld is voor meteorologische verspreiding en niet voor verspreiding van verontreinigende stoffen, dat voor het door Whiffle gebruikte model geen goedkeuring is verleend door het ministerie voor gebruik als verspreidingsmodel voor luchtverontreinigende stoffen volgens de Regeling beoordeling luchtkwaliteit 2007, en dat het model nog niet is gevalideerd. De Afdeling heeft begrip voor de zorgen van [appellant] en anderen over de mogelijke effecten van de windturbines in combinatie met de afvalverbrandingsinstallatie. De Afdeling ziet in wat [appellant] en anderen hebben aangevoerd echter geen aanknopingspunten voor het oordeel dat getwijfeld moet worden aan de uitkomsten van de onderzoeken van het waterschap en het college. Het deskundigenbericht van de STAB onderschrijft de conclusie dat er weliswaar sprake zal zijn van een geringe toename aan luchtverontreinigende stoffen in Lathum, maar dat die toename verwaarloosbaar is ten opzichte van de heersende achtergrondniveaus. Er wordt nog ruim binnen de grenswaarden ter bescherming van de gezondheid van de mens gebleven. De conclusie van de Afdeling is dus dat er in het betoog over de gestelde gezondheidseffecten geen grond wordt gevonden voor het oordeel dat het college niet in redelijkheid een omgevingsvergunning voor het project kon verlenen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2907](https://ecli.nl/RVS:2020:2907)

JnB2020, 952

MK ABRs, 09-12-2020, 201803889/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Dordrecht.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.6

WABO-milieu. Inrichting. Alleen de treinbewegingen die verband houden met het in werking zijn van het emplacement als zodanig, moeten als onderdeel van de inrichting worden beschouwd. Het doorgaande treinverkeer, dat op zichzelf beschouwd los staat van het in werking zijn van het emplacement, behoort niet tot de inrichting. I.c. heeft het college zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat bij een verblijf van langer dan vier uur, gepland dan wel

ongepland, sprake is van een activiteit binnen de inrichting. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 12 februari 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:386](#).

[ECLI:NL:RVS:2020:2933](#)

Overige jurisprudentie:

- Voorzieningenrechter Rechtbank Oost-Brabant, 04-12-2020 (publ. 08-12-2020), Awb 10/516 ([ECLI:NL:RBOBR:2020:6076](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2020, 953

MK ABRS, 09-12-2020, 202000666/1/A3

minister van Justitie en Veiligheid.

Wet natuurbescherming (Wnb) 5.4

Circulaire wapens en munitie 2018 1.2

NATUURBESCHERMING. JACHTAKTE. Intrekken jachtakte. In dit geval heeft de minister zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de houding van appellant bij twee incidenten, ook zonder onderliggende specifieke psychologische kenmerken die daarvoor een verklaring kunnen geven, voldoende reden geeft voor geringe twijfel dat aan hem het voorhanden hebben van wapens of munitie niet langer kan worden toevertrouwd.

[...] de korpschef van politie [heeft] de aan [appellant] verleende jachtakte ingetrokken.

[...] 5. Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 17 juli

2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2452](#), strekt de bevoegdheid om een jachtakte in te trekken tot het treffen van een maatregel ter bescherming van de veiligheid van de samenleving en niet tot het opleggen van een strafrechtelijke sanctie. Tegen de achtergrond van dat grote maatschappelijke veiligheidsbelang is reeds geringe twijfel aan het verantwoord zijn van het beschikken over een jachtakte voldoende reden om een jachtakte in te trekken, mits deze twijfel objectief toetsbaar is. Bij de beoordeling of deze geringe twijfel aanwezig is, mogen de korpschef en de minister ook niet uit veroordelingen gebleken informatie, zoals processen-verbaal en de feiten en omstandigheden die daaruit naar voren komen, bij hun besluitvorming betrekken. Risicofactoren betreffende de psychische gesteldheid van aanvragers of houders van een wapenverlof met het oog op potentieel misbruik van een wapen zijn onder meer agressie, impulsiviteit en weinig zelfregulatie.

[...] 5.3. [...] De minister hoeft echter aan een rapportage van een psycholoog geen doorslaggevende betekenis te hechten. In dit geval heeft hij dat ook niet gedaan, en in redelijkheid niet hoeven doen. Ondanks dat [appellant] geen agressieve persoonlijkheid heeft, is, zoals hiervoor genoemd, gebleken dat hij zich bij twee incidenten tijdens de jacht niet ingetogen en rustig is blijven gedragen. De minister mag dat wel verwachten van een jachtaktehouder, ook als die te maken krijgt met uitdagend of agressief gedrag van een ander. Hij zal zich altijd de-escalerend moeten opstellen. Met de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat de minister zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen

stellen dat de houding van [appellant] bij de twee incidenten, ook zonder onderliggende specifieke psychologische kenmerken die daarvoor een verklaring kunnen geven, voldoende reden geeft voor geringe twijfel dat aan hem het voorhanden hebben van wapens of munitie niet langer kan worden toevertrouwd.

[...] 5.4. [...] Gelet op de dwingende bepaling van artikel 5.4 van de Wnb, heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat de minister niet de mogelijkheid had om met bijvoorbeeld een waarschuwing te volstaan. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2904](https://ecli.nl/RVS:2020:2904)

JnB2020, 954

MK Rechtbank Gelderland, 07-12-2020 (publ. 09-12-2020), AWB 17/4205, 18/255 en 18/389

college van gedeputeerde staten van de provincie Gelderland, te Arnhem, verweerder.
Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:84

Flora- en faunawet 84 lid 1

Wet natuurbescherming (Wnb) 6.1 lid 2

Beleidsregels tegemoetkoming faunaschade (Gelderland) (beleidsregels 2014, 2016, 2017)

NATUURBESCHERMING. SCHADEVERGOEDING. Weigering schadevergoeding die door edelherten aan graszoden is toegebracht. De teelt van graszoden is terecht aangemerkt als kapitaalintensieve teelt als bedoeld in de beleidsregels. Op grond van de beleidsregels is de inzet van een raster een maatregel die redelijkerwijs van eiseres kan worden gevraagd ter beperking van de schade. Bij de beoordeling of aanleiding bestond om op grond van artikel 4:84 Awb van het beleid af te wijken, heeft verweerder niet met alle aangevoerde omstandigheden rekening gehouden.

[...] 1.3. In de besluiten waar het in deze procedures over gaat heeft verweerder geweigerd om schade te vergoeden die in de periode vanaf juli 2016 tot medio 2017 door edelherten aan graszoden is toegebracht. Aan deze besluiten ligt ten grondslag dat de teelt van graszoden een kapitaalintensieve teelt is, dat eiseres daarom de schade had moeten voorkomen door het plaatsen van een deugdelijk raster, en dat zij dit niet heeft gedaan.

[...] 6.2. De rechtbank concludeert [...] dat de definitie van kapitaalintensieve teelten in de beleidsregels 2014, 2016 en 2017 inhoudt dat het om teelten gaat die per hectare hoge financiële opbrengsten opleveren.

7. [...] De rechtbank is van oordeel dat verweerder [...] voldoende heeft onderbouwd dat de teelt van graszoden per hectare hoge financiële opbrengsten oplevert.

8. Het voorgaande betekent dat verweerder de teelt van graszoden vanwege de financiële opbrengsten terecht heeft aangemerkt als kapitaalintensieve teelt als bedoeld in de beleidsregels 2014, 2016 en 2017, en dat verder buiten beschouwing kan blijven of de teelt van graszoden tevens als kapitaalintensief is aan te merken omdat sprake is van een teelt die meerdere jaren op één plek staat.

[...] 10. De teelt van graszoden is een kapitaalintensieve teelt. Dat betekent dat op grond van de beleidsregels (artikel 7, tweede lid, aanhef en onder b, van de beleidsregels 2014

en 2016, en artikel 4, tweede lid, aanhef en onder b, van de beleidsregels 2017) de inzet van een deugdelijk raster een maatregel is die redelijkerwijs van eiseres kan worden gevraagd ter beperking van schade aan graszoden door edelherten.

[...] 11. Eiseres heeft aangevoerd dat afrasteren niet van haar kan worden gevegd en dat verweerder ingevolge artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) van dit beleid dient af te wijken. Eiseres heeft daarbij zowel in bezwaar als in beroep op de volgende omstandigheden gewezen:

Omstandigheid 1. Tot 2010 kwamen er geen edelherten op de percelen van eiseres. Door overheidsbeleid, waaronder beleid van de provincie Gelderland, zijn de trekroutes veranderd, en zijn de edelherten op de percelen van eiseres gekomen.

Omstandigheid 2. Het afschermen van de percelen van eiseres met een raster is niet uitvoerbaar.

Omstandigheid 3. De kosten van afrastering zijn onevenredig hoog. Eiseres kan die kosten niet dragen.

Omstandigheid 4. Eiseres is in Nederland de enige teler van graszoden die schade leidt door edelherten. Als zij hoge kosten moet maken voor een afrastering tast dat haar concurrentiepositie aan.

[...] 11.3. Omdat verweerder de omstandigheden 1 en 4 niet bij zijn afweging op grond van artikel 4:84 van de Awb heeft betrokken, zijn de beroepen gegrond en komen de bestreden besluiten voor vernietiging in aanmerking. Verweerder zal nieuwe besluiten op bezwaar moeten nemen. [...]

[...] 13.6. Bij het nemen van nieuwe besluiten op bezwaar zal verweerder moeten beoordelen of aanleiding bestaat voor een langere overgangstermijn dan tot 1 januari 2017. [...]

[ECLI:NL:RBGEL:2020:6487](https://ecli.nl/RBGEL:2020:6487)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB2020, 955

MK ABRS, 09-12-2020, 201810032/1/R4

minister van Infrastructuur en Waterstaat, appellant sub 2.

Waterwet 2.10, 6.5 aanhef en onder a

Wet op de waterhuishouding (oud) 60 lid 3

Rivierenwet

Hinderwet

Wet milieubeheer 5.1 lid 1, 5.2b lid 4

Richtlijn 2000/60/EG (PbEG L 327)

Beleidsregel watervergunningverlening waterkrachtcentrales in rijkswateren" 5 lid 1

WATERWET. Watervergunning waterkrachtcentrale. I.c. is het overgangsrecht van de Waterwet niet van toepassing, zodat een watervergunning als bedoeld in artikel 6.5, aanhef en onder a, van de Waterwet is vereist.

De 10%-norm voor de cumulatieve vissterfte is in strijd met artikel 2.10 van de Waterwet niet krachtens hoofdstuk 5 van de Wet milieubeheer vastgesteld. De minister heeft daarom ten onrechte aan de 10%-norm getoetst en de vergunningverlening, de tijdelijkheid van de vergunning en een groot deel van de vergunningvoorschriften daarop gebaseerd.

Besluit waarbij de minister aan Vattenfall een watervergunning heeft verleend voor het onttrekken aan en het brengen van water in de rivier de Maas door de waterkrachtcentrale (hierna: wkc) te Alphen/Lith. [...]

5. Vattenfall betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat voor het in werking zijn van de wkc eerder vergunningen of toestemmingen zijn verleend die op grond van het overgangsrecht kunnen worden gelijkgesteld met een krachtens de Waterwet verleende vergunning voor het onttrekken aan en brengen van water in de Maas. Het vragen van een nieuwe vergunning is dus niet nodig en is uitdrukkelijk onder protest gedaan.

Vattenfall wijst met name op de Hinderwetvergunning van 31 maart 1987 en de vergunning van 14 oktober 1987 die is verleend krachtens de Rivierenwet (oud) en het Algemeen reglement van politie voor rivieren en Rijkskanalen (oud; hierna: Algemeen reglement).

5.1. Dit geschilpunt spitst zich toe op de vraag of artikel 60, derde lid, van de Wet op de waterhuishouding (oud) van toepassing is. Is dat het geval, dan kan de desbetreffende vergunning op grond van het overgangsrecht van de Waterwet worden gelijkgesteld met een vergunning als bedoeld in artikel 6.5, aanhef en onder a, van die wet.

5.2. Artikel 60, derde lid, van de Wet op de waterhuishouding (oud) luidt: [...]

5.3. De voor de wkc in het verleden verleende vergunningen op grond van de Rivierenwet en de Hinderwet vinden geen grondslag in een wettelijke bepaling ter zake van het afvoeren, aanvoeren, lozen, of onttrekken van water. Dat, zoals Vattenfall stelt, bij het verlenen van die vergunningen de gevolgen van die activiteiten voor de waterhuishouding en de waterkwaliteit, en daarmee samenhangend de visstand, zijn dan wel mochten worden meegewogen, maakt dat niet anders.

De Rivierenwetvergunning van 14 oktober 1987 is blijkens de tekst daarvan ook gebaseerd op artikel 87 van het Algemeen reglement. Die bepaling luidde destijds: [...]

De vergunning van 14 oktober 1987 gaat over het maken van werken en het baggeren in de bedding van de Maas. Het laten stromen van het water door de wkc, en daarmee het onttrekken en weer afvoeren van water, wordt in de vergunning niet genoemd. De vergunning moet daarom worden geacht (mede) te zijn gebaseerd op artikel 87, onder 2°, van het Algemeen reglement en niet onder 1°. Ook in zoverre kan de vergunning dus niet worden gelijkgesteld met een vergunning als bedoeld in artikel 60, derde lid, van de Wet op de waterhuishouding.

De conclusie is dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat het overgangsrecht van de Waterwet niet van toepassing is, zodat een vergunning voor het onttrekken van water aan en het brengen van water in de Maas, als bedoeld in artikel 6.5, aanhef en onder a, van de Waterwet, is vereist.

Het betoog faalt. [...]

6. De minister heeft de vergunningaanvraag getoetst aan de "Beleidsregel watervergunningverlening waterkrachtcentrales in rijkswateren" (Staatscourant 2014, 34276; hierna: Beleidsregel).

Artikel 5, eerste lid, van de Beleidsregel bepaalt dat een watervergunning voor een waterkrachtcentrale in een relevant gebied (dat is voor de Maas het gebied vanaf Eijsden tot Lith) slechts kan worden verleend, indien het in bedrijf hebben van de centrale niet leidt tot een cumulatieve vissterfte van 10% voor zalm (smolts) en schieraal in het relevante gebied (hierna: de 10%-norm). [...]

6.1. Vattenfall betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat de minister de vergunningaanvraag niet had mogen toetsen aan de 10%-norm, omdat deze norm niet overeenkomstig artikel 2.10 van de Waterwet is vastgesteld. Daardoor is bij het vaststellen van de 10%-norm ten onrechte geen of onvoldoende rekening gehouden met de milieudoelstellingen, opgenomen in artikel 4 van Richtlijn 2000/60/EG (PbEG L 327, hierna: kaderrichtlijn water) en de nuancerings die daarvoor gelden. Er is geen afweging gemaakt van de belangen die in die bepaling worden genoemd, aldus Vattenfall. [...]

6.3. De in de kaderrichtlijn water opgenomen milieudoelstellingen zijn onder meer het voorkomen van een achteruitgang en het beschermen, verbeteren en herstellen van de ecologische toestand van oppervlaktewaterlichamen. In bijlage V, onder 1.1.1 en 1.2.1, worden als kwaliteitselementen voor de klasse-indeling naar ecologische toestand in rivieren onder meer de riviercontinuïteit (onder andere onverstoord migratie van waterorganismen) en de samenstelling, abundantie (mate van voorkomen/aanwezigheid) en leeftijdsopbouw van de visfauna genoemd. De 10%-norm beoogt de schadelijke effecten van waterkrachtcentrales op de visstand voor zalm en schieraal te beperken en de stabiliteit van deze soorten te garanderen. De 10%-norm is mede gericht op de bescherming en verbetering van de gehele Nederlandse populatie. Zoals ook in de toelichting op de Beleidsregel is opgemerkt is vissterfte nadrukkelijk een component die betrekking heeft op de ecologische waterkwaliteit.

Gelet hierop en in het licht van wat in de kaderrichtlijn water onder de toestand van oppervlaktewaterlichamen wordt verstaan, is de Afdeling van oordeel dat de 10%-norm een norm is voor de ecologische kwaliteit van watersystemen, als bedoeld in artikel 2.10 van de Waterwet. Dit betekent dat de 10%-norm krachtens hoofdstuk 5 van de Wet milieubeheer moet worden vastgesteld.

Het Besluit kwaliteitseisen en monitoring water 2009 (hierna: Bkmw 2009) is een algemene maatregel van bestuur als bedoeld in artikel 5.1, eerste lid, van de Wet milieubeheer en bevat regels ter uitvoering van de milieudoelstellingen van de kaderrichtlijn water. Artikel 16 van het Bkmw 2009 gaat over de achteruitgang van de kwaliteit van het oppervlaktewater. Er zijn in het Bkmw 2009 echter geen normen voor vissterfte vanwege het in werking zijn van waterkrachtcentrales opgenomen. De 10%-norm is ook niet gebaseerd op of afgeleid van een bepaling in het Bkmw 2009.

Het staat derhalve vast dat de 10%-norm niet krachtens artikel 5.1, eerste lid, van de Wet milieubeheer bij algemene maatregel van bestuur is vastgesteld. Evenmin is de 10%-norm, voor zover deze kan worden beschouwd als een maatregel ter voorkoming van achteruitgang van de toestand van alle oppervlaktewaterlichamen die in verband met

de uitvoering van de verplichtingen van de kaderrichtlijn water is aangewezen, overeenkomstig artikel 5.2b, vierde lid, van de Wet milieubeheer opgenomen in het nationale waterplan, een regionaal plan of een beheersplan, als bedoeld in artikel 4.1, eerste lid, respectievelijk 4.4, eerste lid en 4.6, eerste lid, van de Waterwet. Hieruit volgt dat de 10%-norm in strijd met artikel 2.10 van de Waterwet niet krachtens hoofdstuk 5 van de Wet milieubeheer is vastgesteld. De 10%-norm kan dan ook niet aan Vattenfall worden tegengeworpen. De minister heeft daarom ten onrechte aan de 10%-norm getoetst en de vergunningverlening, de tijdelijkheid van de vergunning en een groot deel van de vergunningvoorschriften daarop gebaseerd. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

Het betoog slaagt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2888](#)

Zie in dit verband ook de uitspraken van de ABRS van dezelfde datum inzake nrs.

[ECLI:NL:RVS:2020:2932](#) en [ECLI:NL:RVS:2020:2931](#).

Overige jurisprudentie Waterwet:

- MK Rechtbank Oost-Brabant, 17-11-2020 (publ. 04-12-2020), SHE 19/1285 en SHE 19/1366 ([ECLI:NL:RBOBR:2020:5713](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2020, 956

MK CRvB, 01-12-2020 (publ. 07-12-2020), 17/4507 PW, 17/4508 PW

dagelijks bestuur van de gemeenschappelijke regeling Samenwerking De Bevelanden.
PW 17

PARTICIPATIEWET. GEZAMENLIJKE HUISHOUDING. VRIJSPRAAK HOF. De bevindingen uit het onderzoek en de aanvullende gegevens bieden onvoldoende feitelijke grondslag voor de conclusie dat appellante met X een gezamenlijke huishouding op het uitkeringsadres heeft gevoerd.

4.7. Het hof heeft appellante [...] voor wat betreft de te beoordelen periode vrijgesproken van het ten laste gelegde misdrijf dat zij in strijd met de haar bij artikel 17 van de PW opgelegde verplichting opzettelijk heeft nagelaten te melden dat zij met X een gezamenlijke huishouding voerde op het uitkeringsadres.

4.8. De bestreden besluiten berusten vrijwel geheel op de bevindingen van het in 1.2 genoemde onderzoek. Dezelfde bevindingen zijn als bewijsmiddelen door het hof betrokken bij zijn in 4.5 weergegeven motivering van de vrijspraak in het arrest. Het hoger beroep dwingt de Raad derhalve tot een beoordeling van dezelfde bewijsmiddelen met betrekking tot de gezamenlijke huishouding tussen appellante en X in de te beoordelen periode. Er is daarom sprake van een voldoende verband ('link') als bedoeld onder 4.6 tussen de strafrechtelijke procedure en de huidige procedure over de bestreden besluiten.

4.9. Het enige nieuwe bewijsmiddel in de bestuursrechtelijke procedure is het gegeven dat de huur van het uitkeringsadres vanaf 1 juli 2014 vanaf de bankrekening van X werd betaald. [...]

4.11. Gelet op de motivering van de vrijspraak door het hof kan de Raad in dit geval niet, zonder twijfel te doen ontstaan over de juistheid van de vrijspraak van wat appellante in de strafzaak werd verweten en dus zonder in strijd te handelen met artikel 6, tweede lid, van het EVRM, tot een ander oordeel komen dan de strafrechter over de vraag of appellante in de te beoordelen periode een gezamenlijke huishouding met X heeft gevoerd. [...] Van belang is dat de vrijspraak ziet op dezelfde rechtsvraag, namelijk of sprake was van een gezamenlijke huishouding en dat het standpunt van het dagelijks bestuur op vrijwel dezelfde bewijsmiddelen steunt als die waarover de strafrechter beschikte. Uit 4.8 volgt dat het dagelijks bestuur de besluitvorming mede baseert op aanvullende gegevens, waarover het hof niet beschikte. Enkel de betaling van huur door X vanaf 1 juli 2014 is onvoldoende om te kunnen concluderen dat voor 1 september 2014 sprake was van een gezamenlijke huishouding. De Raad ziet, ondanks de verschillen in bewijsrecht tussen het bestuursrecht en het strafrecht, geen ruimte om af te wijken van het oordeel van de strafrechter. De Raad zal zich daarom bij dat oordeel aansluiten.

4.12. Uit 4.11 volgt dat de bevindingen uit het in 1.2 genoemde onderzoek en de aanvullende gegevens, genoemd in 4.8, onvoldoende feitelijke grondslag bieden voor de conclusie dat appellante in de periode van 1 december 2007 tot 1 september 2014 met X een gezamenlijke huishouding op het uitkeringsadres heeft gevoerd.

4.13. Uit 4.12 volgt dat het hoger beroep slaagt.

[ECLI:NL:CRVB:2020:3016](#)

JnB2020, 957

CRvB, 24-11-2020 (publ. 07-12-2020), 19/454 PW-PV

college van burgemeester en wethouders van Utrecht.

PW 5 aanhef en onder e, 15 lid 1

Wet kinderopvang paragraaf 2, 1.6 lid 3

PARTICIPATIEWET. AFWIJZING BIJZONDERE BIJSTAND VOOR DE KOSTEN VAN KINDEROPVANG. Appellante heeft aangevoerd dat de kinderopvangtoeslag niet als passende en toereikende voorliggende voorziening kan worden gezien omdat vaststaat dat deze voorziening voor haar niet open stond, gelet op haar in Marokko wonende echtgenoot.

Op grond van paragraaf 2, artikel 1.6, derde lid, van de Wet kinderopvang heeft een ouder met een partner slechts aanspraak op een kinderopvangtoeslag, indien de partner in Nederland, een andere lidstaat of Zwitserland woont. Dat appellante in haar situatie niet voor kinderopvangtoeslag in aanmerking komt, omdat haar echtgenoot in Marokko woont, is gelet op dit artikel het gevolg van een bewuste keuze van de wetgever. Dit betekent dat de kosten van kinderopvang in het geval van appellante als niet noodzakelijk moeten worden geacht.

[ECLI:NL:CRVB:2020:3023](#)

JnB2020, 958

Voorzieningenrechter Rechtbank Rotterdam, 25-11-2020 (publ. 07-12-2020), ROT 20/6086, ROT 20/4545 (hoofdzaak)

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam, verweerder.

PW 22a

PARTICIPATIEWET. KOSTENDELERSNORM. WOONWAGEN. De voorzieningenrechter is van oordeel dat verweerder de kostendelersnorm ten onrechte heeft toegepast, gelet op de achterliggende culturele identiteit van eiser, in samenhang met Europese regelgeving en de omstandigheden van dit specifieke geval.

[ECLI:NL:RBROT:2020:11110](https://ecli.nl/rbrot/2020:11110)

JnB2020, 959

CRvB, 10-11-2020 (publ. 07-12-2020), 19/4445 PW

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

PW 31, 32, 34

PARTICIPATIEWET. INKOMEN. EENMALIGE BIJSCHRIJVING LENING COMMERCIEËLE KREDIETGEVER. Het college heeft de bijschrijving van € 500,- ten onrechte als inkomen in de zin van artikel 32, eerste lid, van de PW aangemerkt.

4.5. Vaststaat dat hier geen sprake is van kasstortingen of bijschrijvingen met een terugkerend of periodiek karakter, maar van een eenmalige bijschrijving. Zoals de Raad vaker heeft geoordeeld (uitspraak van 7 maart 2017, [ECLI:NL:CRVB:2017:1055](https://ecli.nl/crvb/2017:1055)), kan onder omstandigheden ook een eenmalige kasstorting of eenmalige bijschrijving als inkomen in de zin van artikel 32, eerste lid, van de PW worden aangemerkt. In dit geval kan dat echter niet. Voor de vraag of een middel als inkomen kan worden aangemerkt is namelijk van belang of de bron behoort tot of naar zijn aard overeenkomt met de in artikel 32, eerste lid, van de PW genoemde inkomensbronnen. Het gaat hier om een eenmalige bijschrijving ter uitvoering van een door appellant gesloten commerciële kredietovereenkomst met een commerciële kredietgever voor een lening van € 500,-. Deze overeenkomst bevat precieze aflossingsverplichtingen, rentebepalingen en een boetebepaling bij niet nakomen van de overeenkomst. Het commerciële karakter van de kredietovereenkomst wordt bevestigd door het gegeven dat appellant met de afgesproken termijnbetalingen de verplichtingen uit de kredietovereenkomst is nagekomen. Hieruit volgt dat de bijschrijving van € 500,- niet behoort tot de zojuist genoemde inkomensbronnen en ook niet naar zijn aard daarmee overeenkomt. Dit betekent dat het college de bijschrijving van € 500,- op 22 november 2017 ten onrechte als inkomen in de zin van artikel 32, eerste lid, van de PW heeft aangemerkt. De vraag of en, zo ja, op welke wijze de eenmalige bijschrijving met toepassing van artikel 34, vierde lid, van de PW moet leiden tot een nieuwe vermogensvaststelling, ligt in deze zaak niet voor. Dit is bovendien ook niet van belang voor (de omvang van) het recht op bijstand van appellant in de hier te beoordelen maand november 2017. Ook indien het bedrag van € 500,- zonder rekening te houden met de schuld aan Lenen MUB bij de

vermogensvaststelling zou moeten worden betrokken, zou, zoals uit 1.3 volgt, de grens van vrij te laten vermogen niet worden overschreden.

4.6. Uit 4.5 volgt dat het hoger beroep van appellant slaagt, zodat de aangevallen uitspraak moet worden vernietigd.

[ECLI:NL:CRVB:2020:2999](https://ecli.nl:NL:CRVB:2020:2999)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2020, 960

MK Rechtbank Limburg, 13-11-2020 (publ. 07-12-2020), AWB/ROE 19/2272

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Sittard-Geleen, verweerder.
Wmo 2015 2.3.6

WMO 2015. MAATWERKVOORZIENING. Verweerder heeft ten onrechte voorwaarden aan de toegekende maatwerkvoorziening voor individuele begeleiding en groepsbegeleiding verbonden. Als verweerder van mening was dat niet aan een van de in artikel 2.3.6, tweede lid, van de Wmo 2015 genoemde voorwaarden voor het verstrekken van een pgb werd voldaan, had verweerder het pgb moeten weigeren.

8.5 De rechtbank is van oordeel dat noch in de tekst noch in de geschiedenis van totstandkoming van artikel 2.3.6 van de Wmo aanknopingspunten kunnen worden gevonden voor het standpunt dat verweerder bevoegd is voorwaarden te verbinden aan een pgb, die verband houden met hetgeen bepaald is in het tweede lid onder a tot en met c van deze bepaling. Uit artikel 2.3.6, tweede lid, van de Wmo 2015 volgt dat een pgb moet worden verstrekt indien aan de in dat artikellid genoemde voorwaarden is voldaan. Het is aan verweerder om op grond van een daartoe strekkende aanvraag te beoordelen of aan de voorwaarden wordt voldaan en om daarna een besluit ter zake te nemen. De beoordeling of voldaan wordt aan de voorwaarden dient voorafgaand aan de toekenning van het pgb plaats te vinden en indien aan de voorwaarden wordt voldaan dient het pgb te worden verstrekt, en zo niet dan dient het pgb te worden geweigerd. De rechtbank is van oordeel dat de Wmo 2015 geen ruimte biedt voor een verstrekking van het pgb onder voorwaarden die erop neer komen dat volgens verweerder met hetgeen de aanvrager met het pgb wenst in te kopen niet wordt voldaan aan artikel 2.3.6, tweede lid, van de Wmo 2015. De rechtbank wijst in dit verband op de memorie van toelichting (Kamerstukken II, 33841, nr. 3, paragraaf 3.7 Persoonsgebonden budget, pagina's 37-39 en op pagina 152). Hierin is vermeld waaraan een cliënt moet voldoen wil hij in aanmerking komen voor een maatwerkvoorziening in de vorm van een pgb. Uit deze passages volgt niet dat de wetgever het oog heeft gehad op het verbinden van voorwaarden aan het pgb ten einde te bewerkstelligen dat aan het bepaalde in artikel 2.3.6, tweede lid, van de Wmo 2015 wordt voldaan. Op pagina 152 van de memorie van toelichting staat:

"Het wetsvoorstel kent de mogelijkheid om een persoonsgebonden budget toegekend te krijgen, maar verbindt daaraan strenge voorwaarden. In het onderzoek, bedoeld in

artikel 2.3.2, komt aan de orde in hoeverre de aanvrager in aanmerking kan komen voor een persoonsgebonden budget. Artikel 2.3.6, tweede lid, stelt het krijgen van een persoonsgebonden budget afhankelijk van drie voorwaarden; voorafgaand aan toekenning van het persoonsgebonden budget wordt getoetst of aan die voorwaarden is voldaan.”

8.6. Gelet hierop is de rechtbank van oordeel dat verweerder ten onrechte voornoemde voorwaarden aan de toegekende maatwerkvoorziening voor individuele begeleiding en groepsbegeleiding heeft verbonden. Als verweerder van mening was dat niet aan een van de in artikel 2.3.6, tweede lid, van de Wmo 2015 genoemde voorwaarden voor het verstrekken van een pgb werd voldaan, had verweerder het pgb moeten weigeren.

[ECLI:NL:RBLIM:2020:8821](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Arbeidsomstandighedenwet

JnB2020, 961

MK ABRS, 02-12-2020, 202001396/1/A3

staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (voorheen: de minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid).

Arbeidsomstandighedenwet (Arbowet) 27 lid 1, lid 2

Arbeidsomstandighedenbesluit (Arbobesluit) 2.26

ARBEIDSOMSTANDIGHEDENWET. In dit geval was de gemeente ten tijde van het stellen van de eis in 2017 niet meer verplicht artikel 2.26 van het Arbobesluit, zoals luidend van 1 januari 2007 tot 1 januari 2017, na te leven. Het Arbobesluit, zoals luidend vanaf 1 januari 2017, bevat immers geen overgangsrecht, zodat het onmiddellijke werking had. De minister was daarom niet bevoegd de eis over de wijze waarop artikel 2.26, zoals luidend van 1 januari 2007 tot 1 januari 2017, moet worden nageleefd te stellen.

[...] Bij besluit van 25 april 2017 heeft de minister de gemeente krachtens artikel 27, eerste lid, van de Arbeidsomstandighedenwet (hierna: de Arbowet) een eis gesteld betreffende de wijze waarop een of meer bepalingen gesteld bij of krachtens de Arbowet moeten worden nageleefd en bepaald dat binnen twee weken aan deze eis moet zijn voldaan.

[...] 5.2. De Afdeling is van oordeel dat de gestelde eis louter de wijze betreft waarop de gemeente artikel 2.26 van het Arbobesluit, zoals luidend van 1 januari 2007 tot 1 januari 2017, moet naleven. Dit blijkt immers ondubbelzinnig uit de tekst van de brief van 6 februari 2017 en het besluit van 25 april 2017. De staatssecretaris kan daarom niet worden gevolgd in het in zijn hogerberoepschrift en nader stuk ingenomen standpunt dat de eis de wijze betreft waarop de gemeente de artikelen 2.26 en 2.28 van het Arbobesluit, zoals luidend vanaf 1 januari 2017, moet naleven. Dat, zoals de staatssecretaris aanvoert, het Arbobesluit, zoals luidend van 1 januari 2007 tot 1 januari

2017, ten tijde van de brief van 6 februari 2017 en het besluit van 25 april 2017, niet meer van toepassing was, kan hieraan niet afdoen. Ingevolge artikel 27, eerste en tweede lid, van de Arbowet moeten de wettelijke bepalingen waarvan de wijze van naleving aan de orde is immers in de eis worden vermeld. Verder staat in de als bijlage bij het besluit van 25 april 2017 gevoegde reactie op de door de gemeente naar voren gebrachte zienswijze dat de gemeente in deze zienswijze ten onrechte is uitgegaan van de tekst van artikel 2.26, zoals luidend vanaf 1 januari 2017, en dat moet worden uitgegaan van de daarvoor geldende tekst, omdat de ontwerpfase van het bouwwerk zich vóór 1 januari 2017 afspeelde.

Voor zover de staatssecretaris aanvoert dat artikel 2.26 per 1 januari 2017 niet wezenlijk is gewijzigd en het daarom niet uitmaakt welke versie ervan in het besluit van 25 april 2017 is vermeld, kan hij hierin evenmin worden gevolgd. Uit vergelijking van de tekst van beide versies van artikel 2.26 blijkt immers dat de daarin neergelegde verplichting per 1 januari 2017 is aangescherpt. Dit wordt bevestigd door de nota van toelichting bij het wijzigingsbesluit (Staatsblad 2016, 495). [...] Vanuit een oogpunt van rechtszekerheid maakte het voor de gemeente daarom wel degelijk verschil van welke versie van artikel 2.26 naleving wordt geëist. Daarbij is van belang dat het voor degene aan wie een eis wordt gesteld volstrekt duidelijk is hoe hij hieraan uitvoering moet geven.

Artikel 2.28 van het Arbobesluit is in de eis, zoals geformuleerd in de brief van 6 februari 2017 en het besluit van 25 april 2017, in het geheel niet vermeld als bepaling die de gemeente op een bepaalde wijze moet naleven. Dat de eis niet op de naleving van artikel 2.28 is gericht, blijkt ook uit het feit dat die bepaling gaat over de verplichtingen ten aanzien van het veiligheids- en gezondheidsplan, terwijl de eis wel melding maakt van een werkplan en een uitvoeringsplan, maar niet van een veiligheids- en gezondheidsplan. Dat, zoals de staatssecretaris verder aanvoert, de gemeente geen incidenteel hoger beroep heeft ingesteld tegen een aantal constatering van de rechtbank over het toepasselijke recht, doet aan het voorgaande ook niet af. Het is immers aan de Afdeling om, binnen de grenzen van het geschil in hoger beroep, vast te stellen welk recht van toepassing is. De Afdeling stelt verder vast dat de eis ook gelet op de tekst van het besluit van 27 maart 2019 gaat over de wijze waarop de gemeente artikel 2.26 van het Arbobesluit, zoals luidend van 1 januari 2007 tot 1 januari 2017, moet naleven. De aanname in dat besluit dat het gehandhaafde onderdeel van de eis mede de wijze betreft waarop de gemeente artikel 2.28 van het Arbobesluit moet naleven, is gelet op het voorgaande onjuist.

De gemeente was ten tijde van het stellen van de eis in 2017 niet meer verplicht artikel 2.26 van het Arbobesluit, zoals luidend van 1 januari 2007 tot 1 januari 2017, na te leven. Het Arbobesluit, zoals luidend vanaf 1 januari 2017, bevat immers geen overgangsrecht, zodat het onmiddellijke werking had. De minister was daarom niet bevoegd de eis over de wijze waarop artikel 2.26, zoals luidend van 1 januari 2007 tot 1 januari 2017, moet worden nageleefd te stellen. Dit betekent dat de staatssecretaris de gestelde eis bij het besluit van 27 maart 2019 had moeten herroepen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2852](https://ecli.nl/RVS:2020:2852)

[Naar inhoudsopgave](#)

Algemene Verordening Gegevensbescherming

JnB2020, 962

MK ABRS, 09-12-2020, 202000948/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Uithoorn.

Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG) 12, 17, overweging 64

AVG. Het overleggen van een kopie van een paspoort wordt in beginsel als een redelijke maatregel aangemerkt om de identiteit te controleren. Verwijzing naar de uitspraak van 09-12-2020 ([ECLI:NL:RVS:2020:2833](#)). I.c. had [appellant] een kopie van een gewaarmerkte kopie van zijn paspoort overgelegd. Het college twijfelde niet aan de identiteit van [appellant]. Er bestond daarom geen reden om aanvullende informatie te vragen of aanvullende eisen te stellen. De eis van het college was in dit geval daarom geen redelijke maatregel.

Besluit waarbij het college het verzoek van [appellant] om persoonsgegevens te verwijderen buiten behandeling heeft gesteld. [...]

4. [appellant] betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat het college van hem mocht eisen langs te komen bij het gemeentehuis. Met de kopie van een gewaarmerkte kopie van zijn paspoort kon het college zijn identiteit deugdelijk vaststellen. [...]

5. In overweging 64 van de AVG staat dat de verwerkingsverantwoordelijke alle redelijke maatregelen dient te nemen om de identiteit te controleren van een betrokkene die om inzage verzoekt. Als reden bestaat om te twijfelen aan de identiteit, mag om aanvullende informatie gevraagd worden, zo volgt uit artikel 12, zesde lid, van de AVG.

5.1. Het college vraagt standaard aan personen die een verzoek tot het wissen van persoonsgegevens indienen om langs te komen op het gemeentehuis om zich te identificeren. Voor [appellant], die aan de andere kant van het land woont, betekent dit dat hij heel ver zou moeten reizen. Er waren in dit geval ook andere mogelijkheden om de identiteit vast te stellen, die een lagere drempel opwerpen. Het overleggen van een kopie van een paspoort wordt bijvoorbeeld in beginsel als een redelijke maatregel aangemerkt om de identiteit te controleren. Vergelijk de uitspraak van heden, [ECLI:NL:RVS:2020:2833](#). [appellant] had een kopie van een gewaarmerkte kopie van zijn paspoort overgelegd. Het college kon aan de hand hiervan zijn identiteit controleren. Zoals het college ter zitting heeft toegelicht, twijfelde het niet aan de identiteit van [appellant]. Er bestond daarom geen reden om aanvullende informatie te vragen of aanvullende eisen te stellen. Dat het mogelijk is om een kopie te vervalsen en dat de gewaarmerkte kopie niet op de juiste wijze gewaarmerkt is, zoals het college heeft aangevoerd, maakt dat niet anders, omdat het college zelf te kennen heeft gegeven dat het niet vermoedde dat de kopie vervalst was of dat er mogelijk een ander persoon achter het verzoek zou zitten. De eis van het college was in dit geval daarom geen redelijke maatregel. De rechtbank heeft ten onrechte geoordeeld dat het college in redelijkheid van [appellant] heeft mogen eisen om langs te komen op het gemeentehuis.

5.2. Het betoog slaagt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2915](#)

JnB2020, 963

MK ABRS, 09-12-2020, 201905319/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Zundert, appellant.

Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG) 12, 15, overweging 64

AVG. Het overleggen van een kopie van een paspoort wordt in beginsel als een redelijke maatregel aangemerkt om de identiteit te controleren. Verwijzing naar de uitspraak van 09-12-2020 ([ECLI:NL:RVS:2020:2833](#)). Omdat het college i.c. de kopie van het paspoort onvoldoende kon achten om [wederpartij]s identiteit vast te stellen, [wederpartij] niet is langsgesproken op het gemeentehuis om zich te identificeren, en ook geen andere stukken heeft overgelegd waarmee het college zijn identiteit kon vaststellen, zoals een gewaarmerkte kopie van zijn paspoort, heeft het college zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het onvoldoende gegevens had om het verzoek in behandeling te nemen.

[ECLI:NL:RVS:2020:2927](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak van de ABRS van dezelfde datum onder het kopje "Wet bescherming persoonsgegevens" (JnB2020, 967).

BOA

JnB2020, 964

MK ABRS, 09-12-2020, 201905950/1/A3

minister voor Rechtsbescherming.

Politiewet 2012 7

Besluit buitengewoon opsporingsambtenaar

Beleidsregels Buitengewoon Opsporingsambtenaar paragraaf 3.2

BOA. Weigering minister om boa's in de gehele gemeente Haarlemmermeer nog langer toestemming te geven een wapenstok te gebruiken. Gezien criterium d van de beleidsregels is niet voldoende gemotiveerd dat geen sprake is van een toename van het aantal gevallen waarin een boa met geweld is geconfronteerd en waarbij bewapening met een geweldsmiddel wenselijk zou zijn geweest.

[...] de minister [heeft] geweigerd om een categoriaal besluit, voor zover het betreft de toekenning van een wapenstok aan buitengewoon opsporingsambtenaren (hierna: boa's) voor de gehele gemeente Haarlemmermeer, te verlengen.

[...] 4.1. Uit paragraaf 3.2 van de Beleidsregels volgt dat geweldsmiddelen alleen aan boa's worden toegekend indien de noodzaak hiertoe door de aanvrager is aangetoond. Het toekennen van geweldsmiddelen wordt tevens afhankelijk gesteld van de in redelijkheid te verwachten kans dat een boa bij de vervulling van zijn of haar functie met geweld of dreiging met geweld wordt geconfronteerd. Elke aanvraag om het toekennen van geweldsmiddelen wordt beoordeeld aan de hand van de vier criteria die in paragraaf 3.2 onder a tot en met d zijn vermeld.

[...] Criterium d heeft betrekking op de vraag of er sprake is van een toename van het aantal gevallen waarin een boa met geweld is geconfronteerd en waarbij bewapening met een gewelddmiddel wenselijk zou zijn geweest. De gemeente heeft een overzicht verstrekt waaruit volgt dat zich in de periode van maart 2014 tot en met september 2017 9 incidenten hebben voorgedaan waarbij sprake was van agressie tegen boa's. Vanaf januari 2018 tot en met oktober 2018, een periode waarin de boa's buiten de luchthaven Schiphol geen wapenstok meer droegen, zijn er 18 van dergelijke incidenten geweest. Volgens de gemeente is voorts uit de praktijk gebleken dat het feit dat boa's geen wapenstok meer mogen dragen door burgers wordt gezien als een verlies van aanzien en ten koste gaat van hun gezag. Zij hebben daardoor eerder te maken gekregen met incidenten die uit de hand dreigden te lopen, aldus de gemeente. Omdat de minister die stelling van de gemeente, die wordt ondersteund door de incidentencijfers in de periode januari 2018 tot en met oktober 2018, niet voldoende heeft bestreden, had de minister inzichtelijk moeten maken waarom ook voor de boa's die in het verleden de beschikking hadden over een wapenstok, geen noodzaak wordt gezien om een wapenstok te dragen. Omdat de minister dit heeft nagelaten, is gezien criterium d niet voldoende gemotiveerd dat geen sprake is van een toename van het aantal gevallen waarin een boa met geweld is geconfronteerd en waarbij bewapening met een gewelddmiddel wenselijk zou zijn geweest. De rechtbank heeft dit niet onderkend. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2928](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Gemeentewet

JnB2020, 965

MK ABRS, 09-12-2020, 201905118/1/A3

burgemeester van Amsterdam, appellant.

Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 8

Vierde Protocol EVRM 2

Grondwet 10 lid 1

Gemeentewet 172 lid 3

GEMEENTEWET. LICHT BEVELSBEVOEGDHEID. PERSOONLIJKE LEVENSSFEER.

Voor een gebiedsverbod dat de woning betreft, kan artikel 172, derde lid,

Gemeentewet niet als grondslag dienen. Voor een gebiedsverbod dat niet mede de woning omvat, kan de lichte bevelsbevoegdheid in artikel 172, derde lid, van de Gemeentewet onder omstandigheden wel als grondslag dienen. Artikel 172, derde lid, is echter niet bedoeld voor vergaande ingrepen in (verdragsrechtelijke) grondrechten in het geval van (ernstige vrees voor) ernstige wanordelijkheden gedurende een lange periode.

[Gebiedsverboden op grond van artikel 172, derde lid, van de Gemeentewet]

[...] 1. Op [...] heeft een schietpartij plaatsgevonden op Kattenburg, één van de Oostelijke Eilanden in Amsterdam. Hierbij is een persoon om het leven gekomen.

[wederpartij] en twee andere personen zijn gewond geraakt. Op [...] heeft in het buurthuis Wittenburg, op één van de andere Oostelijke Eilanden te Amsterdam, een schietincident plaatsgevonden. Twee mannen hebben met zware wapens in het buurthuis geschoten. Als gevolg daarvan is een persoon om het leven gekomen. [wederpartij] en een andere persoon zijn zwaargewond geraakt. Naar aanleiding van deze schietincidenten en de ontstane onrust, angst en gevoelens van onveiligheid in de buurt heeft de burgemeester maatregelen getroffen als cameratoezicht, extra politieursurveillance en meer toezicht en handhaving. Tevens heeft de burgemeester [wederpartij] elkaar opvolgende gebiedsverboden van telkens 3 maanden opgelegd voor kortgezegd de Oostelijke Eilanden en de straten daaromheen. Aanleiding hiervoor is het vermoeden dat [wederpartij] het doelwit was van de schietincidenten. Het eerste gebiedsverbod omvatte ook de woning waar [wederpartij] met zijn moeder woont. Het tweede en derde gebiedsverbod omvatten een kleiner gebied, de woning van [wederpartij] is uitgezonderd.

[...] Kan op grond van artikel 172, derde lid, van de Gemeentewet een bevel gegeven worden dat grondrechten aantast?

[...] 3.3. Met het eerste gebiedsverbod, dat ook betrekking heeft op de woning van [wederpartij], wordt het in artikel 10, eerste lid, van de Grondwet gegarandeerde recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer beperkt. Artikel 10 van de Grondwet schrijft voor dat het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer alleen mag worden beperkt als die beperking bij of krachtens de wet is toegestaan. 'Bij of krachtens de wet' wil zeggen dat er een (formeel)rechtelijke grondslag moet zijn voor deze beperking. Die (formeel)rechtelijke grondslag dient bovendien voldoende specifiek te zijn. Artikel 172, derde lid, Gemeentewet biedt die grondslag niet omdat het daarvoor te ruim is geformuleerd. Deze bevoegdheid is niet specifiek in het leven geroepen om het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer en het huisrecht te beperken in gevallen als hier aan de orde. Uit de totstandkomingsgeschiedenis van artikel 172, derde lid, van de Gemeentewet blijkt bovendien uitdrukkelijk dat deze bevoegdheid is bedoeld als een 'lichte' bevelsbevoegdheid. Bij de toepassing van deze bevoegdheid moet de burgemeester binnen het kader van de overigens geldende wetgeving blijven. Dat betekent dat hij geen grondwettelijke grondrechten mag beperken en evenmin mag afwijken van wetten in formele zin. Deze bevelsbevoegdheid is met name bedoeld voor het handhaven van orde en rust in geval van samenscholingen, olopjes of acties op openbare plaatsen (Kamerstukken I 1990/91, 19 403, 64b, p. 16-17). Als voorbeeld wordt genoemd het optreden tegen rumoerige jeugd op straat in de nachtelijke uren. Het voorgaande leidt tot het oordeel dat artikel 172, derde lid, van de Gemeentewet, gelet op het grondwettelijk gegarandeerde recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer en het huisrecht, geen grondslag biedt voor het eerste gebiedsverbod dat ook betrekking heeft op de woning van [wederpartij]. Gelet op de aard van de lichte bevelsbevoegdheid leidt het gegeven dat mogelijk sprake is van conflicterende grondrechten vanwege de uit artikel 2, eerste lid, van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting om, bijvoorbeeld ter bescherming van de bewoners in het gebied, in concrete en levensbedreigende situaties preventief op te treden, niet tot een andere uitkomst. De rechtbank heeft dus ten onrechte geoordeeld dat de burgemeester na de tweede

schietpartij bevoegd was het eerste gebiedsverbod op te leggen voor in beginsel de duur van drie maanden en heeft het besluit op bezwaar van 12 april 2018 ten onrechte slechts vernietigd voor zover de einddatum is bepaald op 27 april 2018. De uitspraak komt in zoverre voor vernietiging in aanmerking en het hoger beroep van de burgemeester is daarom gegrond.

De Afdeling overweegt dat het onder bijzondere omstandigheden wel aanvaardbaar is dat de burgemeester het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer beperkt op grond van de noodbevelsbevoegdheid van artikel 175, eerste lid, van de Gemeentewet, om daarmee gevolg te kunnen geven aan de positieve verplichting om in concrete en levensbedreigende situaties preventief op te treden. Daarbij geldt als voorwaarde dat het noodbevel aan de eisen van subsidiariteit en proportionaliteit voldoet. De Afdeling verwijst daartoe naar de uitspraak van heden, [ECLI:NL:RVS:2020:2839](#).

[...] 4.1. Voor een gebiedsverbod dat niet mede de woning omvat, kan de lichte bevelsbevoegdheid in artikel 172, derde lid, van de Gemeentewet onder omstandigheden wel als grondslag dienen. Het recht op bewegingsvrijheid is immers niet grondwettelijk verankerd, maar wel neergelegd in artikel 2 van het Vierde Protocol bij het EVRM. De vraag of één van de in het EVRM gecodificeerde vrijheidsrechten al dan niet terecht is beperkt, vraagt een beoordeling of de beperking bij wet is voorzien en of deze voldoet aan de vereisten van toegankelijkheid en voorzienbaarheid. Verder moet een beperking een legitiem doel dienen en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving. In dat verband beoordeelt de rechter of de inbreuk voldoet aan de eisen van subsidiariteit en proportionaliteit.

Zoals hiervoor onder 3.3 overwogen, blijkt uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 172, derde lid, van de Gemeentewet, dat de lichte bevelsbevoegdheid met name is bedoeld voor het handhaven van orde en rust in geval van samenscholingen, olopjes of acties op openbare plaatsen. Bevelen die zijn gericht op het voorkomen of beteugelen van een inbreuk op de openbare orde in deze zin, impliceren een beperking van de bewegingsvrijheid. Artikel 172, derde lid, kan dus onder omstandigheden een grondslag bieden voor de burgemeester om in urgente en onverwachte situaties snel en slagvaardig te handelen. Zij is echter niet bedoeld voor vergaande ingrepen in (verdragsrechtelijke) grondrechten in het geval van (ernstige vrees voor) ernstige wanordelijkheden gedurende een lange periode. Gelet hierop kon de burgemeester het tweede en derde gebiedsverbod niet op grond van artikel 172, derde lid, van de Gemeentewet opleggen. De rechtbank heeft deze gebiedsverboden dan ook terecht herroepen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2912](#)

JnB2020, 966

MK ABRS, 09-12-2020, 201901852/1/A3

burgemeester van Nijmegen.

Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 2 lid 1

Verdrag inzake de rechten van het kind 3 lid 1

Grondwet 10 lid 1

Gemeentewet 175 lid 1

GEMEENTEWET. NOODBEVEL. PERSOONLIJKE LEVENSSFEER. Onder bijzondere omstandigheden is het aanvaardbaar dat de burgemeester het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer beperkt op grond van de noodbevelsbevoegdheid van artikel 175, eerste lid, van de Gemeentewet, om daarmee gevolg te kunnen geven aan de positieve verplichting om in concrete en levensbedreigende situaties preventief op te treden. Daarbij geldt als voorwaarde dat het noodbevel aan de eisen van subsidiariteit en proportionaliteit voldoet. In dit geval voldoet het noodbevel niet aan de proportionaliteitseis.

[...] Bij besluit van 15 augustus 2018 heeft de burgemeester een noodbevel aan [appellant sub 2] gegeven.

[...] 1.1. Aan het noodbevel heeft de burgemeester ten grondslag gelegd dat er een ernstige vrees is voor het ontstaan van ernstige wanordelijkheden bij de woning van [appellant sub 2]. [...]

[...] - Beoordelingskader

3.4. Het noodbevel houdt een gebiedsverbod in dat ook betrekking heeft op de woning van [appellant sub 2]. Het in artikel 10, eerste lid, van de Grondwet gegarandeerde recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer wordt daardoor beperkt. Uit artikel 175, eerste lid, van de Gemeentewet volgt dat de burgemeester bij de toepassing van zijn bevoegdheid om een noodbevel te geven van andere dan bij de Grondwet gestelde voorschriften kan afwijken. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling (Kamerstukken II, 1985/86, 19 403, nr. 3, blz. 150-151, en Kamerstukken II, 1988/89, 19 403, nr. 10, blz. 97-99) volgt echter dat beperkingen op de vrijheid van godsdienst en levensovertuiging, de vrijheid van meningsuiting en de vrijheid van vergadering en betoging met een noodbevel kunnen zijn toegestaan. Het beperken van andere grondrechten mag in beginsel niet met een noodbevel.

3.5. De burgemeester beoogt met het gebiedsverbod een beschieting van de woning van [appellant sub 2] te voorkomen om het leven van de gezinsleden en omwonenden te beschermen. In artikel 2, eerste lid, van het EVRM is het recht op leven neergelegd. Uit deze bepaling volgt dat de staat de positieve verplichting heeft om geschikte stappen te nemen om het recht op leven van individuen binnen zijn rechtsmacht te beschermen. [...] Daartoe behoren verplichtingen om preventieve maatregelen te nemen ter bescherming van het leven van individuele personen indien zij het gevaar lopen slachtoffer te worden van (strafbare) handelingen van anderen of indien er een concrete indicatie bestaat van een risico voor een levensbedreigende situatie waarmee een inbreuk ontstaat op het recht op leven. Om gevolg te geven aan de positieve verplichting om in concrete en levensbedreigende situaties preventief op te treden, is aanvaardbaar dat daarbij gebruik wordt gemaakt van de noodbevelsbevoegdheid van artikel 175, eerste lid, van de Gemeentewet, ook als daarbij het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer wordt beperkt. Daarbij geldt als voorwaarde dat het noodbevel aan de eisen van subsidiariteit en proportionaliteit voldoet.

[...] - Proportionaliteit

3.9. Een noodbevel mag niet verder gaan dan strikt noodzakelijk. Bij de beoordeling van de proportionaliteit van het noodbevel dient enerzijds rekening te worden gehouden met de aard en de ernst van de vrees voor wanordelijkheden in verband waarmee het noodbevel is gegeven en anderzijds met de aard en de ernst van de beperking van grondrechten die het noodbevel tot gevolg heeft. Als een gebiedsverbod ook van toepassing is op kinderen dient in overeenstemming met artikel 3, eerste lid, van het Verdrag inzake de rechten van het kind uit de motivering van dat verbod te blijken op welke wijze de belangen van het kind als eerste overweging in aanmerking zijn genomen. Uit de bestuurlijke rapportages volgt dat alleen de woning aan de [locatie] door verdachte personen werd geobserveerd. Hoewel de burgemeester in zijn stelling kan worden gevolgd dat de observaties om [appellant sub 2A] draaien, kan niet worden gezegd dat de dreigende situatie rondom zijn woning zonder meer elders in de gemeente zal worden voortgezet. De burgemeester heeft ook geen concrete feiten en omstandigheden gesteld waaruit dat zou kunnen blijken. De enkele vrees dat zich op een andere plek in de gemeente incidenten kunnen voordoen, maakt de maatregel voor het hele grondgebied van de gemeente nog niet noodzakelijk. Dat het niet om een absoluut verblijfsverbod gaat, zoals de burgemeester betoogt, en verblijf in de gemeente blijft toegestaan op voorwaarde dat dit niet zichtbaar en kenbaar gebeurt, laat - wat daarvan verder zij - onverlet dat de bewegingsvrijheid van [appellant sub 2A] en zijn gezin met minderjarige kinderen onevenredig wordt beperkt, zoals [appellant sub 2] ook op de zitting heeft toegelicht, en dat die beperking erop neerkomt dat hun normale manier van leven in de gemeente niet voortgezet kan worden. Bovendien is uit de motivering van het noodbevel niet gebleken dat de burgemeester zich ervan heeft verzekerd dat het gezin tijdens het gebiedsverbod, dat betrekking heeft op het hele grondgebied van de gemeente, op een aanvaardbare wijze kan voorzien in een gezinsleven. Gelet op het vorenstaande heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat het noodbevel, voor zover [appellant sub 2] en zijn gezin met minderjarige kinderen daarbij worden gelast om zich te onthouden van zichtbaar en kenbaar verblijf in de gemeente Nijmegen, verder gaat dan strikt noodzakelijk. De rechtbank heeft terecht bepaald dat het noodbevel alleen van toepassing is op de [locatie].

3.10. Op grond van het proportionaliteitsbeginsel dient een noodbevel een einddatum te bevatten om te voorkomen dat dat bevel verder gaat dan strikt noodzakelijk. Voor zover de burgemeester betoogt dat uit de uitspraak van de Afdeling van 14 januari 2009 volgt dat in het noodbevel geen termijn hoeft te worden opgenomen, overweegt de Afdeling dat een noodbevel van beperkte duur dient te zijn, omdat het om een maatregel gaat voor een tijdelijke noodsituatie. Nu het noodbevel geen einddatum bevat, heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat het in zoverre in strijd is met het proportionaliteitsbeginsel. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2839](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet bescherming persoonsgegevens

JnB2020, 967

MK ABRS, 09-12-2020, 201907720/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Heemskerk, appellanten.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:5

Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp) 35, 37 lid 2

WET BESCHERMING PERSOONSgegeEVENS. IDENTITEITSVASTSTELLING. Het college heeft in beginsel ten aanzien van de wijze waarop zij de identiteit van de verzoeker wil vaststellen beleidsruimte. Het overleggen van een kopie van een paspoort wordt in beginsel als een redelijke maatregel aangemerkt om de identiteit te controleren. In dit geval is twijfel ontstaan over de identiteit van de verzoeker en was alleen een kopie van het paspoort niet voldoende. Het college kon aanvullende informatie verlangen ter vaststelling van de identiteit van appellant sub 1.

[...] 2. [appellant sub 1] heeft [...] verzocht om inzage in de verwerking van zijn persoonsgegevens als bedoeld in artikel 35 van de Wbp. [...].

[...] 2.2. Het college heeft bij besluit van [...] het verzoek buiten behandeling gesteld. Op grond van artikel 37, tweede lid, van de Wbp is het vereist om bij een aanvraag de identiteit van de verzoeker deugdelijk vast te stellen. Het college heeft zich op het standpunt gesteld dat dit niet mogelijk was met de gegevens waarover het beschikte. Hoewel een kopie van een geldig paspoort was overgelegd, was uit de administratie gebleken dat een persoon met dezelfde naam als [appellant sub 1] eerder brieven heeft gestuurd naar het college, maar dat de handtekening op die brieven niet overeenkwam met de handtekening op het inzageverzoek. Gelet daarop was het volgens het college noodzakelijk om de identiteit vast te stellen met een van de twee geboden opties. Het college heeft in bezwaar het besluit gehandhaafd.

[...] 5.1. Uit het ontbreken van concrete aanknopingspunten in de Wbp volgt dat het college in beginsel ten aanzien van de wijze waarop zij de identiteit van de verzoeker wil vaststellen beleidsruimte heeft. Die ruimte wordt mede bepaald door enerzijds het uitgangspunt dat de identiteitsvaststelling deugdelijk moet zijn. Anderzijds door het gegeven dat de identiteitsvaststelling niet zo belemmerend mag werken dat daarmee aan het recht van de betrokkene zich vrijelijk tot het college te wenden met een inzageverzoek afbreuk wordt gedaan.

5.2. Het uitgangspunt dat een kopie van een identiteitsbewijs wordt gevraagd bij een inzageverzoek, wordt niet onredelijk geacht. Dit waarborgt een deugdelijke identiteitsvaststelling zonder dat afbreuk wordt gedaan aan het recht van betrokkenen om zich vrijelijk tot het college te wenden. Het college heeft in dit geval opgemerkt dat de handtekening op het verzoek en op het paspoort niet overeen kwamen met de handtekening op eerder ingediende Wob-verzoeken van een persoon met dezelfde naam die woont op hetzelfde adres. Het kon zich daarom in redelijkheid op het standpunt stellen dat daardoor twijfel is ontstaan over de identiteit van de verzoeker en alleen een kopie van het paspoort in dit geval niet voldoende was. Dat het inzageverzoek volgens [appellant sub 1] was ingediend vanaf het adres waarmee hij staat ingeschreven in de

basisregistratie personen en het overzicht naar dat adres gestuurd kon worden, heeft het college onvoldoende kunnen achten om de identiteit deugdelijk te kunnen vaststellen. Het college kon aanvullende informatie verlangen ter vaststelling van de identiteit van [appellant sub 1]. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de twee opties die het college [appellant sub 1] heeft gegeven, het overleggen van een gewaarmerkte of geautoriseerde kopie van een geldig identiteitsbewijs of het persoonlijk langskomen op het gemeentehuis, in dit geval niet onevenredig bezwarend zijn. Weliswaar is de afstand naar het gemeentehuis voor [appellant sub 1] groot, maar het alternatief van een gewaarmerkte of geautoriseerde kopie brengt niet zodanig hoge kosten mee dat aan het recht om vrijelijk een inzageverzoek te doen afbreuk wordt gedaan. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2833](#)

Zie in dit verband ook de uitspraken van de ABRS van dezelfde datum onder het kopje "Algemene Verordening Gegevensbescherming" (JnB2020, 962 en 963).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet experiment gesloten coffeeshopketen

JnB2020, 968

Voorzieningenrechter rechtbank Rotterdam, 03-12-2020 (publ. 08-12-2020), ROT 20/6323

minister voor Medische Zorg en Sport, en minister van Justitie en Veiligheid, verweerders.

Wet experiment gesloten coffeeshopketen

WET EXPERIMENT GESLOTEN COFFEESHOPKETEN. Schorsing besluit afwijzing aanvraag verzoekster om aanwijzing als teler voor het Experiment gesloten coffeeshopketen. Dit heeft tot gevolg dat de aanvraag van verzoekster mag meedoen met de loting. Het negatief advies van de burgemeester is naar het oordeel van de voorzieningenrechter niet zorgvuldig tot stand gekomen. Omdat aan het advies van de burgemeester een doorslaggevend gewicht wordt toegekend zou verzoekster inspraak hebben moeten krijgen bij de totstandkoming van dat advies, bijvoorbeeld door het bieden van de mogelijkheid een zienswijze te geven op een voorgenomen negatief advies. Dat is in dit geval niet gebeurd. Een eventuele aanpassing van het advies was niet meer mogelijk. Daarnaast is de burgemeester verschillend omgegaan met zijn adviserende rol ten aanzien van verschillende aanvragers.

[ECLI:NL:RBROT:2020:11300](#)

Zie over de Wet experiment gesloten coffeeshopketen ook de uitspraken van de Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland van 03-12-2020, [ECLI:NL:RBGEL:2020:6366](#), Voorzieningenrechter Rechtbank Zeeland-West-Brabant van 03-12-2020 (publ. 4-12-2020), [ECLI:NL:RBZWB:2020:6050](#), Voorzieningenrechter rechtbank Noord-Holland van 02-12-2020 (publ. 08-12-2020),

[ECLI:NL:RBNHO:2020:10176](#), en Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland van 07-12-2020 (publ. 09-12-2020), [ECLI:NL:RBMNE:2020:5292](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2020, 969

MK ABRS, 07-12-2020, 202004355/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30a lid 1 a

ASIEL. Hoewel de moeder voor haar kind ook een asielaanvraag heeft ingediend en haar kind daardoor ook aanvrager is geworden, kent die aanvraag in dit geval geen eigen procedure. De niet-ontvankelijkheid krachtens artikel 30a, eerste lid, onder a, van de Vw 2000 heeft daarom ook betrekking op de aanvraag voor zover deze het kind betreft. Gelet op de omstandigheid dat de moeder al internationale bescherming geniet in Italië en in het bezit is van een verblijfstitel, waarborgen de artikelen 23 en 24 van de Kwalificatierichtlijn dat haar kind in Italië aanspraak heeft op bescherming.

3. De vreemdeling klaagt in grief 2 dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de asielaanvraag van het kind geen zelfstandige aanvraag is. [...]

3.1. De rechtbank heeft terecht overwogen dat de asielaanvraag van de moeder ook geldt voor haar kind. [...]

Hoewel de moeder voor haar kind ook een asielaanvraag heeft ingediend en haar kind daardoor ook aanvrager is geworden, kent die aanvraag in dit geval geen eigen procedure. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, heeft de niet-ontvankelijkheid krachtens artikel 30a, eerste lid, onder a, van de Vw 2000 daarom ook betrekking op de aanvraag voor zover deze het kind betreft. [...]

3.3. Artikel 23, tweede lid, van de Kwalificatierichtlijn bepaalt dat lidstaten waarborgen dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid. Artikel 24, tweede lid, van de Kwalificatierichtlijn bepaalt vervolgens dat de lidstaten personen met de subsidiaire beschermingsstatus en hun gezinsleden zo spoedig mogelijk nadat een lidstaat internationale bescherming heeft verleend een verlengbare verblijfstitel verstrekken.

3.4. Gelet op het voorgaande en de omstandigheid dat de moeder al internationale bescherming geniet in Italië en in het bezit is van een verblijfstitel, heeft de rechtbank terecht overwogen dat artikelen 23 en 24 van de Kwalificatierichtlijn waarborgen dat haar kind in Italië aanspraak heeft op bescherming. Mede in het licht van het interstatelijk vertrouwensbeginsel zijn de staatssecretaris en de rechtbank er terecht van

uitgegaan dat het kind net als zijn moeder in Italië internationale bescherming geniet en een verblijfstitel zal krijgen. De rechtbank heeft daarom met juistheid geoordeeld dat de staatssecretaris de aanvraag ook voor zover deze het kind betreft terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard.

[ECLI:NL:RVS:2020:2895](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2020, 970

HvJEU (Eerste kamer), 10-12-2020, C-616/19

M.S., M.W. en G.S. tegen Ierland.

Richtlijn 2005/85/EG 25 lid 2

Verordening (EU) nr. 604/2013

PROCEDURERICHTLIJN OUD. Artikel 25, lid 2, van richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus moet aldus worden uitgelegd dat het – in het geval van een lidstaat waarop de Dublinverordening van toepassing is, maar die niet is gebonden door richtlijn 2013/32/EU [Procedurerichtlijn] – niet in de weg staat aan een regeling van deze lidstaat volgens welke een verzoek om internationale bescherming als niet-ontvankelijk wordt beschouwd wanneer de verzoeker in een andere lidstaat de subsidiairebeschermingsstatus geniet.

Hoofdgedingen en prejudiciële vragen

17 M.S., M.W. en G.S. zijn onderdanen van derde landen die, nadat zij in Italië de subsidiairebeschermingsstatus hadden verkregen, in 2017 Ierland zijn binnengekomen en daar een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend bij het International Protection Office (bureau voor internationale bescherming, Ierland; hierna: „IPO”).

18 Bij beslissingen van 1 december 2017, 2 februari 2018 en 29 juni 2018 heeft het IPO deze verzoeken afgewezen op grond dat de betrokkenen reeds de subsidiairebeschermingsstatus hadden verkregen in een andere lidstaat, namelijk in Italië.

19 M.S., M.W. en G.S. hebben tegen deze beslissingen beroep ingesteld bij de International Protection Appeals Tribunal (beroepsinstantie voor vluchtelingen zaken, Ierland), die deze beroepen bij beslissingen van 23 mei, 28 september en 18 oktober 2018 heeft verworpen.

20 Verzoekers in het hoofdgeding hebben bij de High Court (nationale rechter in eerste aanleg, Ierland) beroep tot nietigverklaring van deze beslissingen ingesteld.

21 Onder verwijzing naar de punten 58 en 71 van het arrest van 19 maart 2019, Ibrahim e.a. (C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219), herinnert de verwijzende rechter eraan dat een lidstaat op grond van artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 een asielverzoek niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer aan de

verzoeker door een andere lidstaat internationale bescherming is verleend, ongeacht of het gaat om de vluchtelingenstatus dan wel om de subsidiairebeschermingsstatus. In het kader van de regeling van artikel 25, lid 2, onder a), van richtlijn 2005/85 was deze mogelijkheid echter beperkt tot de gevallen waarin de verzoeker in een andere lidstaat de vluchtelingenstatus was verleend.

22 Bijgevolg, aldus de verwijzende rechter, hoeft een lidstaat op grond van de gecombineerde toepassing van richtlijn 2013/32 en de Dublin III-verordening geen verzoek om internationale bescherming te behandelen wanneer reeds in een andere lidstaat subsidiaire bescherming is toegekend.

23 De verwijzende rechter benadrukt echter dat Ierland weliswaar heeft deelgenomen aan de vaststelling en de toepassing van de Dublin III-verordening, maar heeft besloten niet deel te nemen aan de vaststelling en de toepassing van richtlijn 2013/32, zodat die lidstaat gebonden blijft door richtlijn 2005/85.

24 In deze context vraagt de verwijzende rechter zich in wezen af of, wanneer een lidstaat is gebonden door de gecombineerde toepassing van richtlijn 2005/85 en de Dublin III-verordening, artikel 25 van deze richtlijn aldus moet worden uitgelegd dat het in de weg staat aan een regeling van die lidstaat op grond waarvan een verzoek om internationale bescherming als niet-ontvankelijk wordt beschouwd wanneer aan de aanvrager van internationale bescherming reeds subsidiaire bescherming is toegekend in een andere lidstaat. In het bijzonder vraagt die rechter zich af wat de draagwijdte is van de in artikel 25, lid 2, onder d) en e), van deze richtlijn vastgestelde niet-ontvankelijkheidsgronden, en met name welke uitlegging er dient te worden gegeven aan het begrip „de betrokken lidstaat” in deze bepalingen.

25 Voorts wenst de verwijzende rechter te vernemen of de indiening, door een onderdaan van een derde land die de subsidiairebeschermingsstatus heeft verkregen in een eerste lidstaat, van een verzoek om internationale bescherming in een tweede lidstaat, misbruik van recht vormt, zodat – indien dit het geval is – deze tweede lidstaat een dergelijk verzoek als niet-ontvankelijk kan beschouwen. [...]

Beantwoording van de prejudiciële vragen

Eerste en derde vraag

27 Met zijn eerste en derde vraag, die samen moeten worden onderzocht, wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of artikel 25, lid 2, van richtlijn 2005/85 aldus moet worden uitgelegd dat het in het geval van een lidstaat waarop de Dublin III-verordening van toepassing is maar die niet is gebonden door richtlijn 2013/32, in de weg staat aan een regeling van deze lidstaat volgens welke een verzoek om internationale bescherming als niet-ontvankelijk wordt beschouwd wanneer de verzoeker in een andere lidstaat de subsidiairebeschermingsstatus geniet.

Het Hof (Eerste kamer) verklaart voor recht:

Artikel 25, lid 2, van richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus moet aldus worden uitgelegd dat het – in het geval van een lidstaat waarop verordening (EU) nr. 604/2013 [Dublinverordening] van toepassing is, maar die niet is gebonden door richtlijn 2013/32/EU [Procedurerichtlijn] – niet in de weg staat aan een regeling van deze lidstaat volgens welke een verzoek om internationale

bescherming als niet-ontvankelijk wordt beschouwd wanneer de verzoeker in een andere lidstaat de subsidiairebeschermingsstatus geniet.

[ECLI:EU:C:2020:1010](https://eur-lex.europa.eu/eli/c/2020/1010)

JnB2020, 971

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 03-12-2020 (publ. 07-12-2020), NL20.15157

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Malta. Verweerder heeft niet kunnen volstaan met te stellen dat de detentie- en opvangsituatie in Malta niet wezenlijk is veranderd ten opzichte van de eerdere jaren. Voorts heeft verweerder onvoldoende gemotiveerd dat in Malta sprake is van een effectief rechtsmiddel ten aanzien van de opvang- en detentieomstandigheden.

4.3 [...] Uit de door eiser aangehaalde bronnen volgt dat de detentie- en opvangsituatie in Malta al jaren slecht is en in 2019 nog verder significant is verslechterd. Gelet op deze significante verslechtering heeft verweerder in het bestreden besluit niet kunnen volstaan met te stellen dat de situatie niet wezenlijk is veranderd ten opzichte van de eerdere jaren. Hetgeen verweerder in het verweerschrift en ter zitting heeft gesteld, maakt naar het oordeel van de rechtbank niet dat dit motiveringsgebrek is gerepareerd. Zo is wat betreft de opvangomstandigheden de algemene stelling in het verweerschrift dat Malta is aangesloten bij het EVRM en dat relevante Europese regelgeving is geïmplementeerd, in dit kader onvoldoende. Daarnaast heeft verweerder erop gewezen dat uit het rapport blijkt dat er verschillen bestaan tussen de omstandigheden in de opvangcentra in Malta, maar naar het oordeel van de rechtbank volgt uit de hiervoor geciteerde passages uit het AIDA-rapport dat de slechte omstandigheden niet zijn beperkt tot een klein aantal centra. Voor zover verweerder zich op het standpunt stelt dat niet zou blijken dat ook Dublinterugkeerders onder de omschreven omstandigheden worden opgevangen, is de rechtbank van oordeel dat uit de aangehaalde bronnen niet kan worden opgemaakt dat de opvang- en detentieomstandigheden voor Dublinterugkeerders beter zijn. Wat betreft de detentieomstandigheden heeft verweerder gewezen op een aantal passages in het AIDA-rapport ten aanzien van kwetsbaren en medische zorg, maar de rechtbank vindt dit onvoldoende voor een ander oordeel gelet op de hiervoor geciteerde andere passages uit het AIDA-rapport. De rechtbank betreft bij het voorgaande ook dat verweerder niet heeft bestreden dat eiser, zowel tijdens de opvang als zijn detentie, al problemen heeft ondervonden in Malta, die overeenkomen met de in de rapporten beschreven omstandigheden.

4.4 De rechtbank is voorts van oordeel dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd dat in Malta sprake is van een effectief rechtsmiddel ten aanzien van de opvang- en detentieomstandigheden. Wat betreft de opvangomstandigheden zijn de geconstateerde ernstige gebreken het gevolg van een overbelast opvangsysteem op Malta. Gelet hierop dient verweerder nader te motiveren waarom geacht kan worden dat hierover kan worden geklaagd bij de (hogere) autoriteiten en dit bij een terechte klacht ook op een korte termijn soelaas kan bieden. Evenmin is afdoende gemotiveerd dat sprake is van

een effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 5 van het EVRM. De rechtbank acht daarvoor van belang het gestelde in het AIDA-rapport, Update 2019, pagina 71 en 75 tot en met 77.

Zo is daarin vermeld dat er serieuze zorgen bestaan of tegen excessief geweld tegen gedetineerden, hetgeen zich recentelijk meermalen heeft voorgedaan, van een effectief rechtsmiddel sprake is. Verder is hierin vermeld dat het de vraag is of de andere beschikbare rechtsmiddelen voor gedetineerden op korte termijn ('speedy judicial remedy') tot een oplossing leiden en dat het EHRM ook meermalen heeft geoordeeld dat deze inadequaat zijn. Dat, zoals verweerder heeft betoogd, uit het AIDA-rapport blijkt dat het voor gedetineerden wel mogelijk is om met een advocaat te spreken, betekent nog niet dat sprake is van een effectief rechtsmiddel.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:12417](https://ecli.nl/RBDHA:2020:12417)

JnB2020, 972

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, 18-11-2020 (publ. 07-12-2020), NL20.18130 en NL20.18132

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

Verordening (EU) Nr. 604/2013 12 lid 2

DUBLINVERORDENING. Voor de toepassing van artikel 12, tweede lid, van de Dublinverordening geldt niet de voorwaarde dat er 'daadwerkelijk toegang is verschaft tot het grondgebied van de lidstaten'.

3. In artikel 12, tweede lid, van de Dublinverordening staat dat wanneer de verzoeker houder is van een geldig visum, de lidstaat die dit visum heeft afgegeven verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

4. De rechtbank stelt vast dat de geldigheid van de visums van eisers niet langer in geschil is. Partijen zijn in de eerste plaats verdeeld over de vraag hoe artikel 12, tweede lid, van de Dublinverordening moet worden uitgelegd. Eisers voeren aan dat uit de strekking van dit artikel volgt dat naast de voorwaarde van een geldig visum, ook een voorwaarde is dat met dit visum daadwerkelijk toegang moet zijn verschaft tot het grondgebied van de lidstaten. [...]

5. De rechtbank stelt vast dat de voorwaarde 'daadwerkelijk toegang hebben verschaft' expliciet is opgenomen in artikel 12, vierde lid, van de Dublinverordening en niet in het tweede lid van dit artikel. De rechtbank is met verweerder van oordeel dat de bepaling van artikel 12, tweede lid, van de Dublinverordening gelet op de wijze van formuleren duidelijk is en niet verder geïnterpreteerd hoeft te worden. Als de voorwaarde 'daadwerkelijk toegang hebben verschaft' ook als voorwaarde zou gelden voor artikel 12, tweede lid, van de Dublinverordening, valt niet in te zien waarom dat niet expliciet is genoemd in dit lid. Deze uitleg is ook in lijn met de doelstelling van de Dublinverordening, namelijk het vaststellen van een methode waardoor snel kan worden bepaald welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek. Verweerder heeft artikel 12, tweede lid, van de Dublinverordening dan ook niet verkeerd toegepast, aangezien de voorwaarde dat er 'daadwerkelijk toegang is verschaft tot het grondgebied van de lidstaten' niet geldt ten aanzien van dit lid. Nu er

geen redelijke twijfel mogelijk is over de interpretatie van deze bepaling, ziet de rechtbank geen aanleiding daarover prejudiciële vragen te stellen aan het Hof.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:12370](https://ecli.nl/RBDHA:2020:12370)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2020, 973

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, 11-11-2020 (publ. 09-12-2020), NL20.17673

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 3:2

Vw 2000 30 lid 2

Verordening (EU) Nr. 604/2013 5

PROCESRECHT. CORONAVIRUS. Nieuwe handelwijze verweerder uitnodigen Dublingehoor naar aanleiding van COVID-19 niet zorgvuldig.

5. Vooropgesteld moet worden dat in artikel 30, tweede lid, van de Vw staat dat de vreemdeling wordt gehoord over zijn eventuele bezwaren tegen overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat. [...]

6. Uit het dossier blijkt dat eiser door verweerder bij brieven van 4 en 8 augustus 2020 is uitgenodigd voor een gehoor op 7 en 12 augustus 2020. Uit de toelichting van verweerder blijkt dat eiser allebei deze uitnodigingen niet heeft opgehaald en zonder mededeling aan verweerder niet op de gehoren is verschenen.

7. De rechtbank begrijpt dat verweerder zijn handelwijze naar aanleiding van COVID-19 heeft moeten aanpassen. Dit moet echter wel met de juiste zorgvuldigheid gebeuren en voldoende zekerheid bieden dat de vreemdeling tijdig en deugdelijk op de hoogte wordt gesteld van datum en tijdstip van een gehoor. Nu met de nieuwe werkwijze alleen wordt gewerkt met een postlijst en de vreemdelingen dit alleen bij binnenkomst wordt verteld, is de rechtbank van oordeel dat verweerder er niet zonder meer van heeft mogen uitgaan dat eiser ervan op de hoogte was dat er post voor hem was.

8. De rechtbank is van oordeel, gelet op de onder 5 genoemde wetgeving, dat verweerder op basis van de geschetste nieuwe werkwijze niet heeft kunnen besluiten om het persoonlijk onderhoud achterwege te laten. De uitzonderingen van artikel 5, tweede lid, Dublinverordening zijn niet van toepassing. Anders dan in het bestreden besluit is vermeld, kan niet worden gezegd dat eiser niet in zijn belangen is geschaad omdat hij de gelegenheid heeft gekregen een (schriftelijke) zienswijze in te dienen. Het horen biedt immers ook de gelegenheid aan de vreemdeling om vragen te stellen over de toepassing van de Dublinverordening en kan hij informatie geven over de aanwezigheid van familieleden, gezinsleden of andere familierelaties in de lidstaten. De handelwijze van verweerder is dan ook als onzorgvuldig aan te merken.

9. Het beroep is gegrond. Eiser hoort alsnog deugdelijk te worden uitgenodigd voor een gehoor. De rechtbank zal het bestreden besluit vernietigen wegens strijd met artikel 3:2 van de Awb.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:11487](#)

[Naar inhoudsopgave](#)